

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI **BARTOLOMEJ**

ROČNÍK XXII.

ČÍSLO 7

JÚL 2014

**Nie je radosť ako radosť - Personálne zmeny - Božie Telo
Zo zasadnutí farskej rady - PYM 2014 - Tešiteľky
Bosí karmelitáni z Prievidze - Kto je ocko? - Miništrantík**

Sviatok Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi 19. jún 2014, Prievidza

Rozlúčka s kaplánom Michalom Lajchom 29. jún 2014, Farský kostol sv. Bartolomeja

Vždy som obdivoval ľudí, ktorí napriek krutým okolnostiam pôsobili vyrovnané, dokonca radostne. Mám pred očami nezabudnuteľnú dvojicu - dieťa a jej matku. Dievča, ktoré malo fyzický vek dvanásť rokov, ale mentálny asi tak jeden. Komplexné postihnutie. Tiekli jej sliny, nevedela rozprávať, chodiť, bolo ju treba krmiť. Správanie na úrovni batolaťa.

Napadlo mi to, čo sa hovorí o Ježišovi v Knihe proroka Izaiáša: „Nemá podoby ani krásy, aby sme hľadeli na neho, ani výzoru, aby sme po ňom túžili.“ To by ale nebolo všetko: Dajankina mama je slobodná matka, a tak je úplne sama na 24-hodinovú starostlivosť o dcéru, ktorá v podstate nič nevie a nemôže.

Bolo to pre mňa „terapeutické stretnutie“. Rýchlo ma vylicilo z mojich „problémov“, ktoré sa mi začali zdať smiešne a trápne, začali blednúť, strácať sa... Spontánne ma to všetko priviedlo k vďačnosti. Mal som zmiešané pocity: bolesť, súcit, ľútosť, výčitky svedomia...

Strávil som sotva pol hodiny pri tomto dievčati, v ktorom je Kristus osobitne prítomný, a bol som „úžasný“. Človek by ľahko uveril klamstvu o svojej veľkosti - ako stúpol v očiach druhých a aj vo svojich, pretože som sa jej dokázal venovať, objat' ju a jej mama mala z toho radosť. Ale ja som si uvedomil, že to je lacná obľúbenosť a že „úžasný“ je tu niekto iný.

Jej matka sa už dvanásť rokov nemôže vzdialiť z domu, pretože sa o ňu stará - a je na to sama. Bez vidi-ny konca, bez nádeje na zlepšenie (na tomto svete). To by ale nebolo všetko: Ona svoju dcéru ľúbi, preto

ju do žiadneho ústavu nedá. Napriek všetkému som ju vždy doteraz stretol s úsmevom na tvári. Fascinovaný, v nemom úžase, som načerpal pokoj a radosť od človeka, ktorý by azda aj mal právo byť smutný, nahneváný, zúfalý a bez nádeje - a asi by mu to nikto ani nezazlieval.

Možno je ľahké stretnúť radostného človeka. Ale akú má jeho „náladicka“ trvácnosť a aký pôvod? Radostný pocit v zmysle eufórie - na to stačia peniaze, prípadne dobré kontakty. Ak to si niekto nazve radosťou so života, zväčša ide o zakrývanie opaku.

My máme na viac: usilujeme sa o radosť, ktorú nám nik nevezme. Ktorýsi svätec povedal: „Ak je na svete nejaká radosť, má ju človek čistého srdca.“ Spokojne môžeme „čisté srdce“ chápať v najširšom zmysle: nielen sexuálne čisté, slobodné od žiadostivosti, ale aj slobodné od hmotných dobier, nezávislé (ale na Bohu závislé), nemanipulovateľné a nemanipulujúce, úprimné - nezavádzajúce (na nič sa nehrá).

Človek, ktorý je takto nastavený (hovoríme o jeho snahe), je radostný aj za nepriaznivých okolností. Z jeho radosti sa dá načerpať, jeho radosť bude završená nekonečnou blaženosťou v nebi. O takýchto ľuďoch platí: Radosť Rozdávaním Rastie.

Toto číslo nášho prievidzského časopisu je venované radosti zo života. Ba čo viac, celý Bartolomej funguje na princípe nezištného (a radostného) darovania (zdieľania). Veď zrejme existuje vďaka ľuďom tiež sa riadiacimi heslom „RRR“.

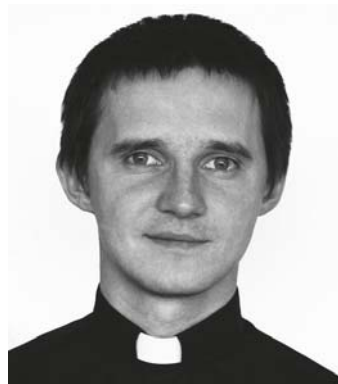
Michal Lajcha, bývalý kaplán

Personálne zmeny v prievidských farnostiach

V úvode júla sa aj tento rok udialo niekoľko personálnych zmien v prievidských farnostiach. Kňazi, ktorí po zmenách prichádzajú pôsobiť do Prievidze, už v našom meste pôsobili aj v minulosti.

Koncom júna sa veriaci rozlúčili s diakonom Šimonom Stančíkom (odchádza pôsobiť do Zvolena) a s kaplánom Michalom Lajchom (od 1. júla 2014 pôsobí ako kaplán vo farnosti Žarnovica). Obom na nových pôsobiskách prajeme hojné Božie požehnanie!

V utorok 1. júla 2014 pri večernej svätej omši farníci privítali v našej farnosti nového kaplána Pavla Cerovského. Narodil sa 7. januára 1982 vo Zvolene. Po absolvovaní základnej školy v Detve navštevoval Strednú priemyselnú školu strojnícku vo Zvolene. Po maturite študoval rok na Strojníckej fakulte Žilinskej univerzity v Žiline. Tam v ňom dozrelo rozhodnutie pre kňazské povolanie. Po roku absolvoval deväťmesačnú vojenskú službu v Kežmarku a na Lešti. Potom bol prijatý do Kňazského seminára v Badíne. Diakonskú prax absolvoval v Kremnici. Po kňazskej vysviacke pôsobil od júla 2009 do januára 2010 ako kaplán vo farnosti Prievidza-mesto. Jeho ďalšími kaplánskymi pôsobiskami boli Zvolen a Partizánske.

Pavel Cerovský,
nový kaplán vo farnosti
Prievidza-mesto

Zmeny nastali aj vo farnosti Prievidza - Zapotôčky. V stredu 2. júla 2014 pri večernej svätej omši vo farskom Kostole svätej Terézie z Lisieux - učiteľky Cirkvi bol do úradu uvedený nový farár Libor Straka. Veriaci zároveň privítali aj diakona Pavla Lojana, ktorý tu bude taktiež pôsobiť.

Aj nový farár na Zapotôčkoch, Libor Straka, nie je Prievidzi neznámy. Od júla 1999 do septembra 2000 bol kaplánom vo farnosti Prievidza-mesto a administrátorom novozaloženej farnosti Prievidza - Zapotôčky. Pochádza z Veľkých Uheriec. Po maturite študoval v Kňazskom seminári sv. Františka Xaverského v Banskej Bystrici. Za kňaza bol vysvätený v júni 1999 Mons. Rudolfom Balážom. Po pôsobení v Prievidzi absolvoval základnú vojenskú službu a po nej od júla 2001 pôsobil ako administrátor farnosti Rudno nad Hronom.

Alojz Vlčko

Aj tento rok sa pripravuje detský denný tábor

Denný letný tábor pre deti organizujú aj tento rok mladí animátori z farnosti Prievidza - mesto. Uskutoční sa v týždni 28. júla - 1. augusta a pozvané sú naň všetky deti vo veku 6 - 15 rokov. Začiatok každého dňa je od 7.30 do 8.00 na farskom dvore, deň sa končí o 17.30. Na deti opäť čaká zábava, hry i noví kamaráti. Cena za jedno dieťa je 4,- € za deň, súrodenci zaplatia po 3,- €. Na všetky deti sa už teraz veľmi tešíme.

Zjednotení veriaci žehnali mestu Prievidza a okoliu

Sviatok Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi 19. júna zjednotil obe prievidzské farnosti spoločnou večernou svätou omšou v piaristickom Kostole Najsvätejšej Trojice. Ňou však slávnosť neskončila. Nasledovala eucharistická procesia mestom z piaristického kostola na Mariánsky vršok.

Počas homílie svätej omše pán dekan Vladimír Slovák zdôraznil, že Ježiš nie je prítomný len v Eucharistii, ale aj v našich blížnych, že sa neukrýva len v chráme, ale i mimo jeho múrov: „Počas eucharistickej procesie Ježiš v Eucharistii vyjde s nami z chrámu, aby nám povedal, že žije i mimo chrám, že je reálne prítomný v ľuďoch okolo nás, najmä v tých, ktorí od nás niečo potrebujú.“ Vyjadril sklamanie z toho, že táto praktická kresťanská láska v našej farnosti v niektorých veciach chýba a výdaj stravy na charite počas nedeľ je problémom, pretože na ňu nemožno nájsť dostatok dobrovoľníkov.

Počas celej svätej omše sedeli na lavičkách tesne pod oltárom dievčatá, ktoré práve v tomto roku prvýkrát prijali Eucharistiu. V košíkoch mali pripravené lupienky ruží. Ich úlohou bolo byť na čele sprievodu tesne za miništrantami a pripraviť cestu hodnú pre Kráľa. Rozsypali lupienky okolo pripravených oltárikov, pri ktorých sa sprievod vždy zastavil. Pri oltárikoch zazneli slová

Písma, bola prednesená modlitba a kňaz požehnal ľudí, mesto i kraj.

„Zmocňovala sa ma bázeň. Pri kráčaní v sprievode, keď mestskí policajti zastavili premávku, aby sme s Ježišom v čele prešli úsek po hlavnej ceste od farského kostola k uličke smerujúcej na Mariánsky vršok, a pri sledovaní šoférov, ktorí netrpezlivo klepkali po volante, pretože sme im zahatali cestu, som si uvedomila vzácnosť okamihu a vzácnosť času v blízkosti Ježiša,“ podelila sa o dojmy jedna z veriacich.

Ježiš hovorí: „Každého, kto mňa vyzná pred ľuďmi, aj Syn človeka vyzná pred Božími anjelmi.“ (Lk 12,8) Veriaci z Prievidze a okolia spoločne prechádzali mestom a vyznali pred ľuďmi svoju vieru spevom, účasťou na procesii, verejnou modlitbou, pokľaknutím do prachu ulíc mesta. Aj Syn človeka ich podľa svojho prísľubu raz vyzná pred Božími anjelmi.

Text: Anežka Kútiková
Foto: M. Melicherčíková

Zo zasadnutí farskej rady

Príprava slávnosti

Na zasadnutí 12. mája 2014 sa farská rada zaoberala najmä organizačnými záležitosťami týkajúcimi sa prvého svätého prijímania a birmovky v našej farnosti. Načrtla už tak tiež víziu eucharistického sprievodu počas slávnosti Božieho tela s trasou od piaristického až k mariánskemu kostolu.

Zmena času sobotnej sv. omše

Členovia farskej rady schválili počas tohto zasadnutia i zmenu času slúženia sobotnej večernej sv. omše, ktorá bývala pôvodne o 17:00 hod.. Od 1. júla je sv. omša v sobotu vo farskom kostole slúžená už o 16:30 hod., rovnako ako sv. omše počas týždňa.

Nehnutelnosť v Bzovíku

Rokovalo sa i o ekonomickej stránke farnosti, a to najmä o nehnuteľnosti v katastri obce Bzovík, ktorú farnosť odkúpila za účelom zriadenia centra pre bezdomovcov v spolupráci s občianskym združením Dobrý Pas-

tier. Garantom celého tohto projektu bol bývalý prievidzský dekan Martin Dado. Nakoľko sa však momentálne nikto z prievidskej farnosti budovania tohto strediska nezúčastňuje, vznikla potreba rozhodnúť, čo robiť s nehnuteľnosťou ďalej.

S týmto zámerom sa naplánovala cesta členov farskej rady do Bzovíka, aby na základe osobnej skúsenosti našli riešenie, ktoré bude najvýhodnejšie pre obe strany. Následne na zasadnutí farskej rady dňa 16. júna bol jednohlasne schválený odpredaj nehnuteľnosti občianskemu združeniu Dobrý Pastier v splátkach rozložených na päť rokov. Získané prostriedky sa plánujú použiť na kúpu bytu pre dôchodcu - kňaza, ktorý by vypomáhal vo farnosti. Zachoval by sa tak jednak ich investičný charakter, jednak úmysel darcu domu zo Sládkovičovej ulice (z odpredaja ktorého pochádzajú) ohľadne charitatívnych aktivít farnosti.

Petra Humajová

Farská rada vycestovala do Bzovíka

Dňa 3. júna v popoludňajších hodinách členovia farskej rady vycestovali na návštevu Bzovíka. V dedinke neďaleko Krupiny farnosť Prievidza-mesto vlastní pozemky a budovy, v ktorých sa prevádzkuje projekt resocializácie ľudí závislých a bez domova v spolupráci s občianskym združením Dobrý pastier.

„Celý projekt má za cieľ pomôcť núdnym ľuďom, ktorí chcú začať nový život, ale sami na to nemajú silu,“ pripomenul význam projektu členom farskej rady bývalý prievidz-

ský dekan Martin Dado. Ukázal im okolité pozemky a predstavil vízie na ďalšie roky. Pohostil ich výrobkami z farmy v Kláštore pod Znievom a zoznámil s obyvateľmi malého

vzmáhajúceho sa gazdovstva, ktorí usilovne pracovali na oprave budov. Nový život, o ktorom hovoril otec Martin, je postavený na troch pilieroch. Tie sú základom aj pre občianske združenie Dobrý pastier v Kláštore pod Znievom, a sú nimi: modlitba (iba Boh je pre človeka prameňom a svetlom nádeje), práca (otvára cestu sebazpoznaniu a zmyslu vlastnej existencie) a spočen-

stvo (bez rodiny, spoločenstva sa človek stáva uzatvoreným sebou neschopným poznať skutočnú lásku).

Ľudí, ktorí práve spoločenstvo a duchovnú podporu v novom živote potrebujú, pribúda, a preto je projekt gazdovstva veľkým Božím dielom.

Text a foto: Anežka Kútiková

V Prievidzi sa stretla piaristická mládež z celej Európy

PYM 2014 je skratka Medzinárodného stretnutia piaristickej mládeže (The piarist youth meeting), ktoré sa konalo od 30. júna do 6. júla 2014 na Piaristickej spojenej škole Františka Hanáka v Prievidzi.

Na tomto stretnutí sa každý rok schádzajú mladí ľudia z piaristických škôl z celej Európy. Tohtoročné podujatie sa malo uskutočniť na Ukrajine, ale pre napätú a nepokojnú situáciu sa presunulo na Slovensko. Piaristická mládež sa na týždňovom stretnutí navzájom obohacovala duchovným a kultúrnym dedičstvom jednotlivých národov. Preto ani na tomto ročníku nechýba poznávanie krásy slovenského srdca i krajiny.

Stretnutie pripravilo spoločenstvo Piar z Prievidze, ktoré ponúklo účastníkom návštevu Bojníc, Kremnice a pozvalo ich aj na Cyrilometodskú púť do Nitry. Okrem duchovného, kultúrneho a športového programu sa mládež zapojila aj do dobrovoľníckych aktivít pri úprave a skrášľovaní mesta Prievidza, ktoré poskytlo celému podujatiu záštitu a pomoc. Celé stretnutie bolo na prvom mieste evanjelizačné. Preto si mladí zo všetkých zúčastnených krajín pripravili evanjelizačný program, ktorý predstavili v centre Prievidze.

Text: Juraj Ďurnek SchP / TK KBS

Foto: Luc Turčanová

Na vigílii mladí očakávali Tešiteľa

V predvečer Turíc, v sobotu 7. júna o 19:30 hod., sa vo farskom Kostole sv. Bartolomeja zišli mladí z celého mesta, aby očakávali Ducha Svätého.

Atmosféru adorácie umocnilo čítanie Ježišovej rozlúčkovej reči z Evanjelia podľa Jána (kapitoly 13 - 17). Texty, ktoré počúvali väčšinu Veľkonočného obdobia po kúskoch, teraz zažili ucelene, vďaka čomu precítili chvíľu Poslednej večere a očakávania Tešiteľa intenzívnejšie.

Modlitby pred eucharistickým Kristom sprevádzal spevom zbor Nádej zo Zapotôčiek, organizáciu a výtvarné stvárnenie priestoru zabezpečili mladí z mesta. Každý účastník si mohol domov odniesť na malom lístku myšlienku z prečítaného Božieho slova.

Turíčna vigília znamenala okrem modlitbového očakávania Ducha Svätého aj krok k zjednocovaniu mladých z celej Prievidze.

Dušan Rončák, kaplán

Trojičná vigília - opäť, ale trochu inak

V sobotu 12. júna v piaristickom kostole v Prievidzi veriaci slávili vigíliu Najsvätejšej Trojice spojenú s modlitebno-evanjelizačným programom. Ten už tradične pripravilo spoločenstvo Piar.

Večernú svätú omšu celebroval otec Peter Sekereš, ktorý v súčasnosti študuje v Ríme spolu s kaplánom Jánom Krausom. Program pokračoval modlitbou chvál. Ľudia ňou sprevádzala kapela Elijah Band z Novej Dubnice. Následne veriacich slovom obohatil Peter Broz, ktorý taktiež pochádza z Novej Dubnice a je súčasťou spoločenstva Eliáš.

Peter povzbudzoval prítomných, aby bojovali za svoje mesto, modlili sa zaň a prinášali Božie Kráľovstvo z chrámov do ulíc mesta. Následne sa

modlil za mesto, predstaviteľov mesta, spoločenstvo Piar a všetkých prítomných.

Večer pokračoval krátkym divadelným predstavením. Jeho autorkou je mladá talentovaná vysokoškolačka Lucia Sekerová. Pripravila ho spolu s ostatnými členmi spoločenstva Piar a žiakmi piaristickej školy. Hlavným posolstvom krátkeho divadelného výstupu bolo uistenie o tom, že nie sme viac sirotami, ale sme milovanými Božími synmi a dcérami.

Večer sa i naďalej niesol v atmosfére modlitby. Viedla ju domáca kapela GodKnows, pochádzajúca zo spoločenstva Piar. Modlitba chvál postupne prešla do tichej adorácie, ktorá bola tým najvhodnejším vyvrcholením tohto sviatočného večera.

Po adorácii boli všetci pozvaní na agapé v sakristii kostola a priestoroch piaristickej školy. Tie boli zútulnené dekoráciami vo vintage štýle predstavujúcim návrat do minulosti. Priestory boli premenené na nepoznanie a očarili snáď každého.

Text: Martin Maňuch

Foto: M. Melicherčíková

Na prelome mesiacov máj a jún sa päť týždňov za sebou, v každú stredu, stretávali v priestoroch piaristickej školy rodičia, ktorých oslovila ponuka zúčastniť sa Kurzu pre rodičov o výchove detí.

Počas diskusie v skupinkách rodičia zdieľali svoje skúsenosti, úspechy i trápenia, s ktorými sa stretávajú pri výchove detí. Témy boli prezentované z DVD a účastníkom sa prihovárali Nicky a Sila Lee, manželia žijúci v Londýne.

Rodičia sa postupne oboznamovali s budovaním pevných základov pri výchove detí, naplňaním potrieb detí, stanovením hraníc či zdravými vzťahmi detí a rodičov. Okrem tém,

ktoré zazneli z úst naslovovzatých odborníkov, bolo možné vypočúť si i názory detí a rodičov, ktorí sa na kurze stretli. Kurz však nebol určený len rodičom. Spoločenstvo tvorili aj ostatní, ktorí majú na srdci výchovu detí.

Pomôže kurz účastníkom zlepšiť svoje rodičovstvo? Podľa jedného z účastníkov určite áno. „Budem sa snažiť viac deti počúvať, byť dôslednejší a tráviť s deťmi viac spoločných chvíľ pri rozhovoroch a hrách,“ hovorí. „Najviac sa mi páčili svedectvá rodičov a zistenie, že aj v iných rodinách majú podobné problémy,“ dodáva.

Anežka Kútiková

Novinky z piaristickej školy

Biblia očami detí

Dňa 24. apríla 2014 sa dvaja naši žiaci, Jakub Zábojník (2.B) a Zoe Cipovová (3.A), zúčastnili slávnostného vyhodnotenia výtvarnej súťaže Biblia očami detí v Detve. V diecéznom (krajskom) kole sa obidvaja vo svojej kategórii umiestnili na krásnom 3. mieste.

Exkurzia Krakov - Osvienčim

V dňoch 10. - 11. júna 2014 navštívili žiaci 9. ročníka ZŠ poľské kráľovské mesto Krakov a koncentračný

tábor Osvienčim. Zúčastnili sa svätej omše slávanej pátrom Marekom v národnej kaplnke Sedembolestnej Panny Márie (v Sanktuáriu Božieho milosrdenstva v Lagievnikach) a prezreli si i ned'aleké Sanktuárium Jána Pavla II..

Ukončenie školského roka

Dňa 27. júna 2014 sa školskou svätou ukončil školský rok 2013/2014. Pri tejto príležitosti riaditeľka školy Viera Beňová ocenila najlepších žiakov a študentov. Cenu riaditeľky školy v základnej škole získala Sabina Daubnerová (8.A) v gymnáziu Adam Debnár (sekunda) a v strednej odbornej škole Marián Svrček (3.E). Titul Skokan roka si za zlepšenie prospechu o 0,73 odniesol Patrik Čistoň (8.A).

Pripravila: Elena Blašková

Foto: piaristi-pd.eu

Božské Srdce - Srdce plné lásky

„Ježiš je skutočne medzi nami, je medzi nami aj so svojim ľudským životom. Lebo ten sa jednoducho nepominul, ale vošiel do večnej skutočnosti jeho srdca. Preto sú medzi nami aj hodiny jeho boja a utrpenia na Olivovej hore.“

Karl Rahner

Zakladateľka tešiteľiek Božského Srdca Ježišovho, sestra Mária Rosa Vújtěchová, pôsobila najskôr v Kongregácii milosrdných sestier sv. Karola Boromejského. No vo svojej rehoľnej rodine nenachádzala naplnenie. Zatúžila stať sa zmiernou obetou v prísnejšom živote, odriekaní, službe chorým, zomierajúcim, opusteným a chudobným.

Napriek mnohým útrapám v roku 1916 založila spolu s otcom biskupom Pavlom Huynom a dôstojným pánom Bernardom Šustekom Kongregáciu tešiteľiek Božského Srdca Ježišovho. Ich poslaním bolo uzmiernovať bolesť Ježišovho Srdca a vlastnou láskou k blížnemu nahrádzať Pánovi odmietanú Lásku.

Tešiteľky na Slovensku

Rehoľné sestry Božskému Srdcu obeťujú celý svoj život, všetko, čo ich zarmucuje a ponízuje, s úmyslom podávať zmier ako náhradu za hriechy, a tak napomáhať obráteniu hriešnikov. Pôsobia v Česku v Rajhrade na Morave, kde je sídlo vedenia tejto kongregácie, v Argentíne a na Slovensku v Bratislave a v Kežmarku.

Sestra Kristína Gáboríková bola poverená preniesť túto rehoľu z Čiech na rodné Slovensko do Bratislavy. Jej cieľom bolo rozšíriť charizmu rehole aj medzi laikov.

Úzkou spolupracovníčkou druhého rádu a sestier v reholi, ale i spoluzakladateľkou tretieho rádu na celom Slovensku sa stala laická sestra Margita Mališová z Kováčovej, ktorá

bola zvolená za moderátorku pre Slovensko.

Prvé laické sestry vstupovali do tešiteľskej rodiny v roku 1984. V súčasnosti je na Slovensku 542 tešiteľov a tešiteľiek - laikov. Ich cieľom je obetovať svoje problémy, modlitby, kríže a utrpenia pre potechu krvácajúceho Božského Srdca.

Keď môžeme Pána Ježiša zarmucovať, môžeme Jeho Srdce aj tešiť. S láskou a úctou spomíname na sestru Kristínu Gáboríkovú, ktorá mala úžasný dar zmieru a útechy Ježišovho Srdca i srdca svojich spolusesťer. Sestry tešiteľky mali pre nás, laikov, vždy otvorenú náruč. Sestra Kristína nám často hovorievala: „Vy ste kvetinky zo záhrady Božského Srdca Ježišovho a naše predĺžené ruky vo svete.“

Tešiteľky v Prievidzi

V Prievidzi je 28 tešiteľov a tešiteľiek - laikov. Od roku 1994 nás vedie Margitka Tabačková, ktorá vstúpila do tretieho rádu ako prvá. Medzi tešiteľky však patrí i Alícka Karaková, Anka Gálová a ďalší. Postupne sa rodina rozrastala a pri-

jatých bolo 35 laických tešiteliek a tešiteľov.

Okrem duchovných a stavovských povinností sa venujeme rôznorodému apoštolátu v nemocniciach, domovoch dôchodcov, v našom okolí, na cestách i v práci a službe vo farnosti. Sú medzi nami kostolníci, kostolníčky, lektori, aranžérky kvetov, ženy, ktoré dbajú na čistotu kostola a iní. Pripravujeme duše na prijatie sviatosti zmierenia (aj po dlhých rokoch odlúčenia sa od Pána), privádzame k nim kňazov... V okolí Prievidze spolupracujeme aj s laikmi z Handlovej, Kanianky, Bystričian, Nitrianskeho Rudna, Čavoja, z Lipníka a ďalších miest.

Je veľmi dôležité tráviť chvíle pri svätostánku a nenechávať Pána Ježiša opusteného. V odkazoch našej patrónky, sv. Margity Márie Alacoque, ktoré jej zveroval Pán Ježiš, je, aby zo štvrtka na piatok zotrvala aspoň hodinku pri ňom. Našimi patrónmi sú aj Sedembolestná Panna Mária, svätý Jozef, svätý Michal Archanjel.

Zakladateľka Kongregácie sestier tešiteliek Božského Srdca Ježišovho druhého rádu, sestra Mária Rosa Vůjtěchová, krátko pred svojou smrťou povedala svojim spolusestrám: „Až zomriem, tak vám vyprosím svetlo Ducha Svätého a všetky potrebné milosti, hlavne sesterskú lásku a milosť poznania seba samej. Ja vás milujem, život by som za každú dala... Nebo stojí za to!“

Zvelebujeme ťa, Božské Srdce Ježišovo, a ďakujeme ti za všetko! S tešiteľským pozdravom: „Môj Ježišu, pre teba trpieť! A utrpením teba tešiť.“

Pripravili Anna G. V., Irena S. a E. K.
Foto: archív Anny G. Vavrovej

Dnes na slovíčko s laickou tešiteľkou, Ankou G. Vavrovou

Ježišu, pre teba trpieť...

V čase blížiaceho sa sviatku Božského Srdca Ježišovho sme sa stretli s jednou zo sestier laického spoločenstva Tešiteliek Božského Srdca Ježišovho. Dostať ju na koberček nebolo ľahké. Hoci sama píše pre katolícke médiá, necítila sa byť hodnou rozhovoru.

Anka, spomínaš si na prvý osobný dotyk Ježišovým Božským Srdcom?

Rada sa vraciam v modlitbách práve k tomuto prameňu. Kedy to bolo po prvýkrát? Keď som bola ešte dieťaťom, často som vídala vzácnu maminku na kolenách s ružencom v ruke, a to hlavne neskoro v noci či skoro ráno za svtania. Bola pokornou a veľkou ctiteľkou Božského Srdca i Panny Márie. Teraz viem, že tie modlitby patrili nášmu starostlivému otcovi i nám, šiestim deťom.

7/14

Úcte k Božskému Srdcu učil svojich farníkov z Ľuborče, Nemšovej, Trenčianskej Závady, Újazdu i Kľúčového úžasný kňaz, horlivý ctiteľ Božského Srdca, Jozef Hanko, rodák z Kanianky. Som si istá, že moju sestru, štyroch bratov i mňa naša dobrá mama zasväcovala Panne Márii i Božskému Srdcu v nemšovskom kostolíku práve vďaka krásnemu príkladu tohto kaplána.

Ako si sa dostala do kontaktu s tešiteľkami?

Po ťažkých životných skúškach a utrpení, ktoré sa zdali byť pre mňa nezvládnuteľnými, padla som na kolená, odprosovala som Pána Boha a pýtala som sa, ako mám ďalej žiť a kráčať za Božím svetlom.

Moje deti, ktoré boli kedysi malými uzlíkmi veľkého šťastia, už boli odrastené, a Boh vo svojom veľkom milosrdenstve mi vrátil dôstojnosť. Veľmi som zatúžila po hlbokom odovzdaní sa Pánovi a po službe Bohu i blížnym.

V Prievidzi, kde žijeme, mi Pán poslal do cesty Margitku Tabačkovú, zapálenú tešiteľku tretieho rádu, ktorá mi povedala: „Anka, naozaj túžiš po modlitbe za chorých, trpiacich, zomierajúcich, za choré deti, stretania sa s tými, ktorí celé roky nepristupovali k sviatostiam, sú už nevládni a túžia po Ježišovi, ale

sami nevládu najšť cestu, sú opustení, zomierajúci...? Chceš sa stať obetou zmieru, pripravovať ich, privádzať k nim kňazov kvôli sviatostiam? O takej Láske viem...“

Svoj prísľub som zložila počas svätej omše v Bratislave u sestier tešiteľiek na Krajinskej ulici.

Čo sa v tejto škole Lásky učíš?

Keby som mala opísať svoje začiatky i vzrastanie lásky k Božskému Srdcu, apoštoláť, do ktorého som bola zasvätená, bolo by toho asi veľa. Ďakovala som Bohu, že ma takýmto spôsobom prijal do svojej služby. Duchovnou mamou sa mi stala sestra Bernadeta Pánčiová z Vrúcka a sestry z Rodiny Nepoškvrnenej i sestry z rehole Vincenta de Paul, sestry z Inštitútu Panny Márie a mnohé ďalšie sestry i saleziáni.

Predovšetkým však vďaka Panne Márii a milosrdnému Božskému Srdcu Ježišovmu, ktoré ma doteraz učí privádzať duše k prameňom svojej milosrdnej lásky. V tejto škole Lásky som stále na začiatku, uvedomujem si velebu Stvoriteľa. To, čo robíme ako tešiteľky, sú len omrvinky jeho nekonečnej Lásky. My sme iba Božími nástrojmi.

Svojím životom i utrpením sa snažím s láskou prinášať obeť, zmier a útechu Božskému Srdcu i Srdcu Panny Márie. Denne prosím Pána, aby si urobil v mojom srdci príbytok. Neustále si opakujem slová svätého Jána Pavla II.: „Nebojte sa!“ Snažím sa byť verná pozdravu sestier tešiteľiek: „O, Jesu, pro te pati. In passione te consolari.“ „Ó, Ježišu, pre teba trpieť. V utrpení teba tešiť.“

Za rozhovor ďakujú
Kristína a Magdaléna
Foto: M. Melicherčíková
a archív Anny G. Vavrovej

Bosí karmelitáni z Prievidze

7/14

Bosí karmelitáni sú rehoľou, ktorá má medzi svojimi členmi i Prievidžanov. Na Slovensko sa táto rehoľa dostala vďaka karmelitánom z Poľska. Prvá komunita vznikla v Prieichode v roku 1995. Teraz máme na Slovensku tri komunity bosých karmelitánov, a to v Košiciach, v Banskej Bystrici a na Starých Horách.

Brat Dušan Mária od Božieho Milosrdenstva (Hricko) OCD pochádza zo sídliska Sever. Po prijatí vysviacky a po primičnej sv. omši, ktorá bola v Prievidzi dňa 9. júna 2012, začal pôsobiť v kláštore bosých karmelitánov v Košiciach - Lorinčíku. Činnosť brata Dušana je rôznorodá. Podieľa sa napríklad na výstavbe kláštora v Lorinčíku, ktorý bude posvätený dňa 27. septembra 2014 o 10:00 hod. arcibiskupom Bernardom Boberom.

Sestra Mária Amáta do Božej Matky (civilne Jitka Slaná) pochádza tiež so Severu. Je matkou predstavenou v kláštore bosých karmelitánok v Dačiciach v Česku. Hovorí: „Možno je nás v reholi bosých karmelitánov

z nášho mesta viac z toho dôvodu, že v Prievidzi bol pred tereziánskou reformou karmelitánsky kláštor. Farnosť v Prievidzi nosím stále v srdci a v modlitbách. Vďačím jej za veľa a ďakujem Bohu za to, že je živá. Na budúci rok budem sláviť výročie, dvadsaťpäť rokov od rehoľných sľubov. Rada by som sa s touto radosťou a vďačnosťou podelila i s mojou farnosťou.“

Sestra Terézia od Božej Lásky a Matky Milosrdenstva (civilne Beáta Šimkovičová) vyrastala na Dlhej ulici. Po maturite bola na Pánovo volanie navštíviť bosé karmelitánky v Zakopanom. Tie umožnili sestram z Slovenska vstúpiť do ich spoločenstva a podujali sa založiť Karmel na Slovensku. Prvý kláštor bosých karmelitánok bol postavený v júni 1995 v Košiciach. Sestra Terézia sem prišla spolu so sestrami zo Zakopaného. Dňa 28. júla 2007 posvätil Mons. Rudolf Baláž druhý kláštor bosých karmelitánok na Slovensku, a to v Detve. Sem sa sestra Terézia presťahovala s časťou sestričiek z Košíc.

Vo svetskom ráde bosých karmelitánov (OCDS) z Prievidze sú: v OCDS Bratislava Mária Novacká, Mária Lenhartová a Eva Balážová (z Kanianky). V OCDS Detva sú: Helena Šimkovičová a Eva Zoltániová. V OCDS Košice je Vladimír Sobota, pochádzajúci zo sídliska Píly.

Dňa 26. júla 2014 o 9:00 hod. začne na Starých Horách celoštátne stretnutie ctiteľov karmelitánskeho škapuliara. O 12:00 hod. bude sv. omša, ktorú bude celebrowať biskup Štefan Sečka. O 15:00 hod. bude obrad prijatia karmelitánskeho škapuliara.

Text: Vladimír Sobota st.

Foto: M. Melicherčíková

Nech je trochu veselo

„Janko, načo máš uši?“ pýta sa učiteľ.

- „Aby som videl.“

„Ako to? Vidíš predsa očami.“

- „To áno. Ale keby som nemal uši, spadla by mi čiapka na oči a nič by som nevidel.“

Hádajú sa manželia. Nakoniec žena vyhlási: „Dobre. Vždy som pripravovaná na kompromisy. Ty pripustiš, že sa mylíš a ja ti dám za pravdu.“

- Deduško, odkedy si dedkom?
- Odvtedy, čo si sa narodil, vnúčik môj.
- A keby som sa nebol narodil, nebol by si dedkom?
- Veru nie.
- Tak mi za to niečo daj!

Manželka hovorí mužovi: „Idem na päť minút k susedke. Hlavne nezaбудni každú polhodinu pomiešať guláš.“

Spolužiáci sa stretli na stretávke po desiatich rokoch od maturity.

- A čo je s ostatnými našimi bývalými spolužiakmi?

- Stano a Štefan sa oženili a ostatní sa majú dobre...

Pripravil: Gabriel Čauder

Pozvánka na zájazd do Ríma

Pozývame vás na zájazd do večného mesta Ríma. Bude ho viesť ThLic. Miroslav Klimant, kňaz, ktorý niekoľko rokov študoval a pôsobil práve v hlavnom meste Talianska.

Zájazd sa uskutoční od 29. septembra do 5 októbra 2014. Počas pobytu v Taliansku je naplánovaná návšteva miest Rím a Assisi (rodisko svätého Františka) a samostatného miništátu San Marino. Cestou späť je v pláne

aj zastávka pri mori na Jadranskom pobreží.

V meste Rím pútnici pobudnú štyri dni a absolvujú tu spoločný a individuálny program. Ubytovanie bude zabezpečené na ulici Via Cassia, kde sa nachádza Ústav sv. Cyrila a Metoda. Ubytovanie bude zabezpečené na tri noci aj s raňajkami. Ústav sv. Cyrila a Metoda pútnici aj navštívia a zúčastnia sa v ňom na slovenskej svätej omši. Počas pobytu v meste Rím bude pripravený individuálny aj spoločný program, ktorým bude sprevádzať kňaz ThLic. Miroslav Klimant.

Cena zájazdu je 250 eur. Po prihlásení je potrebné uhradiť zálohu 100 eur na zabezpečenie ubytovania v Ríme. Prihlásiť sa môžete do konca mesiaca júl na telefónnom čísle 0905 289 802.

(red)

Kto je ocko?

Všeobecný opis otca, to nie je ľahké. Zvlášť po vonkajšej stránke, veď nejaké pravidlo o tom, ako má vyzerat' štandardný otec, asi neexistuje. Otcom môže byť nízky, tučný, plešatý pán v obleku, aj chudý, priemerne vysoký muž v lekárskom plášti, takisto aj vysoký kulturista v tepláčkoch.

Na vzhľade otca až tak nezáleží, dôležité je, aký je a ako sa správa, nie ako vyzerá a ako sa oblieka. Podstatné je, aby bol oporou manželky a bezpečným prístavom pre deti. Takže opisovať otcov po vonkajšej stránke sa mi zdá zbytočné. Rozhodujúce je to, čo je „za obalom“. No a čo vlastne za tým „obalom“ je?

Myslím, že medzi najzákladnejšiu charakteristiku nielen otcov, ale aj mužov celkovo, patrí hravosť. Veď takmer vždy ten, kto sa so mnou hrával, bol ocino. Bolo jedno, či sme sa hrali s barbínami, alebo sme ošetrovali plyšové zvieratká, či stavali hrady z piesku, vždy sa pri tom tváril maximálne zaujato a oduševnene. Veď nena darmo si občas mama vzdychne, že nemá dve, ale tri deti. Lebo aj keď sa od počítača ozývajú víťazné výkriky z úspešnej misie, nie vždy to má na svedomí brat.

Okrem hravosti je pre otcov príznačná aj kreativita. V mojom prípade to nie sú iba zaujímavé výlety na skutočne netradičné miesta alebo nečakané kombinácie surovín v nie vždy jedlých omáčkových ex-

perimentoch. Ja si totižto dobre pamätám, že môj ocino mi šil šaty pre bábiky. Čo tam po tom, že mamka je vyučená krajčírka, ja som bola hrdá, že to sú šaty od otca. Hranice jeho kreativity takisto otestovali polámané ruky barbie, pokazené elektrické psy, či zaseknuté kĺby plastového koňa. Niečo vyriešil ručne-stručne, dačo skrutkami a čosi aj lepiacou páskou. No vždy mi opravil aj to, o čom som si ja myslela, že je s tým amen. A to svedčí o ďalšom fakte, že čo si otec vezme do hlavy, to aj dosiahne. Čiže otcovia sú nielen kreatívni, ale aj vytrvalí.

Ďalšou charakteristickou črtou otcov je láskavosť. Láskaví otcovia sa s trpezlivosťou a láskou starajú o svoje deti, ale popritom nezabúdajú ani na svoju polovičku. Tak ako napríklad môj ocko, ten nikdy nezaбудne na žiaden sviatok ani výročie, vždy príde domov s kvetmi, bonboniérou alebo inou maličkosťou. A popri tom sa o nás aj príkladne stará.

Takže akí sú otcovia? Sú hraví, kreatívni, vytrvalí a predovšetkým láskaví. Ale som si vedomá, že nie všetci otcovia takí sú, preto si toho svojho otca veľmi vážim. Viem, že v dnešnej dobe mať takého úžasného otca je veľkým darom.

Michaela Priehodová, žiačka 9.A
Piaristická spojená škola F. Hanáka

Foto: public-domain-image.com

7/14

Miništrantík

Pán kostolník vzal do ruky malý stolček a prisunul ho k ambóne. „Hhmm - vyzerá to, že jedno čítanie na začiatku omše bude mať niekto malý. Niekto veľmi malý, veď načo by chystal pán kostolník spomínaný stolček? Bude to dáke diet'a! Možno... možno to bude ten milý chlapček - syn milej maminky, ktorú občas stretávam,“ preletela mi tryskom v hlave myšlienka. „Každopádne - bude to diet'a!“

Holmesovsky som uzavrela osobnú, pred - omšovu „detektívku“. O pár sekúnd zazvonil zvonček úvodné cililing a ku oltáru sa vydal nedeľný sviatočný sprievod. Na jeho čele stál chlapček z mojej hlavy... Nehmotná myšlienka dokonale zhmotnená v príslušnom miništrantskom habite. Skrátka, taký malý čiernobiely MINIštrantík.

Nedávno sa mu narodil braček, a tak už nie je v rodine najmenší. Povyrástol a z malého chlapčeka je dnes školáčik, ktorý už vie čítať a počítať do sto!

Možno si položíte otázku, milí čitatelia: Čo vlastne chceš tým povedať? Diet'a ako diet'a!

Nie je to pravda... Každé diet'a je originál a tento tu - je originál s usmíatou tváričkou a smejúcimi sa očkami.

Je nadmieru poslušný. Kráča si po krížik na čelo celkom sám, nepredbieha sa v rade a nevyrušuje počas omše... Skrátka, je taký - tichý mušiačik.

Povedala by som, že môže poslúžiť ako jasný príklad pre malých neposedných nezbedníkov, ktorí počas omše neustále ťahajú mamu za rukáv a neustále sa vypytujú: „Kedy to už skončíííí... Mama, poďme už domóóóv!“ Dokonca môže svojou detskou vierou poslúžiť za príklad aj nám, dospelým.

Nedokázala som z neho spustiť oči. Detská milota z neho sálala do priestoru kostolíka. Nakrátko ostrihaná hlavička poskakovala na strunkových

nôžkach ako farebná futbalová lopta. Tú milotu iste zdedil po mamičke... (My, mamy, sme už také... Čo sa detí týka, to naj majú po nás. Nech mi tatinovia láskavo odpustia...) Ako správna a múdra maminka nášho miništrantíka, aj ona cíti veľkú zodpovednosť za dušičku synčeka. Lebo nielen autíčkami, maškrtkami je malý - veľký človečik živý...

Tento nedeľný sviatočný výjav ma dostal. Začala som sa usmievať, a to čoraz viac a viac, hoci aj rozum zapol výstražnú kontrolku, že sa začína omša a na nejaké vycieranie nie je čas ani priestor. Nuž, rozum nech si rozumuje... Nedalo sa inak!

Pred očami ľudí a aj Najvyššieho sa odohrával v priamom prenose najkrajší začiatok omše, pretože čistá, detská dušička sa ladne neVIDITELNE vznášala ako malý obláčik k nebu... Aj Dobrotivý zavolať na svojich tam hore: „Moji milí, pod'ťe sa sem rýchlo pozrieť!“ Súčasne otvoril veľký atlas sveta a vygúglil v ňom dubnický kostolík. Aby mal všetko naživo a pod kontrolou. „Pozrite sa sem, nebešťania! V Dubnici na Slovensku miništruje malý chlapček! A ako mu to pristanie! Má iste milujúcich rodičov, ktorí dohliadajú na jeho krehkú dušičku vo svete plnom nástrah!“ Po týchto slovách sa aj v nebi rozhostilo úžasnuté ticho, aby posvätili svojou prítomnosťou okamih sviatočnej pozemskej chvíle. Vtom miništrantík vystúpil na stolček a začal s detskou vážnosťou v hlase čítať druhé čítanie. Hlavička mu sotva vyčnievala spoza ambóny, ale čo nebolo vidieť - bolo počuť. Tie drobné chybičky, ktoré sa prepašovali do čítania, neboli vôbec

rušivé a na prekážku... Mal na to náš mini - prednášajúci nárok... Časom sa iste všetko vylepší. Veď dospelácke texty sú často ešte vzdialené detskému svetu. Aspoň sa tí, čo dnes podriemkavali v letnom rannom opare, prebrali a spozorneli s výrazom v očiach: „Čo sa deje? Už je koniec?“

Ešte dlho som sa usmievala ako slniečko.

Po skončení omše mi nedalo a vyhľadala som miništrantíkovu maminku, ktorá vonku kolísala v kočiariku malé bábätko. Povedala som jej: „Ten váš miništrantík bol skvelý... Úžasná maminka má úžasného synčeka!“

Keď ide o deti, tak všetky mamy na svete si rozumejú, lebo hovoria zrozumiteľnou maminkovskou rečou - modlitbou všeobjímajúcej Kristovej lásky.

Veronika Hoffmannová

Ilustračné foto: M. Melicherčíková

Motýlik

Túlala som sa prírodou po okraji lesa. Nevychádzala som z údivu nad nevysloviteľnou fantáziou tvarou a farieb na rozľahlej lúke. Lúčne koníky skákali predomnou do výšok... Skrátka, čo vám poviem. Rozihraní akrobati na lúčnej trampolíne!

Bodkované lienky a iné chrobáčky - miniatúrne šperky - si zas pripli do vlasov hlavičky kvetov. Evidentne medzi sebou súťažili, ktorá dnes bude na podhorskej lúke naj! Vplyvom páliaceho slnka sa šírili priestorom neopakovateľné vône. Ba, povedala by som zainteresovane: Značkové parfémie! Jeden mal názov: Voňavá stuha zelených jabĺk, iný zas: Éterická hmlovina lúčnych kvetov, či dokonca: Fialová kráľovská v lupeňoch.

Dnes už málokedy trhám kvety. Mám s nimi zľutovanie. No teraz som urobila výnimku. Nedokázala som odolať tolkej kráse... A tak som pridávala spadnuté dubové halúzky ku halúzkam, konáriky divých plánok ku šípkam, kvietky ku kvietkom, až napokon z týchto drobností vznikla nádherná kytica.

Ako som si ju tak obzerala a dolaďovala, aby som nepokazila prírodnú dokonalosť, priletel na kyticu

v mojich rukách pestrofarebný motýlik. Vypol motýlie motory, vysunul podvozok, nôžkami hladko pristál. Domával perleťovými hodvábnymi krídlami a precízne si ich zložil do tvaru vzdušnej lodnej plachty.

Spozornela som a zostala stáť ako prikovaná. Priznám sa, že takéhoto návštevníka som vôbec nečakala. Opätovala som Bohu úsmev... Cítila som, že to ON ma potešil - poštek-lil... Ten motýlik BOL NAVYŠE.

Bolo zaujímavé pozorovať, ako pije sladkú šťavu z kvetov. Možno mu prebehlo motýľou hlavou: „Ako je možné, že kvety kvitnú na dubových halúzkach? Ocitol som sa minilúke a zároveň na maxilúke?“ Možno mu nešlo do hlavy, prečo sú žalude a jablká zelenej farby... Ved' taká modrá či červená - to by bolo iné vínko!

A tak nebojáčne pil a pil... ako perleťová, ligotavá dúha! Predvádzal sa v plnej paráde, prechádzal krížom krážom po kytici ako jej majiteľ. Sem tam zamával krídlami, či nie je batožinový priestor preťažený, pretože vzlietnuť s plným bruškom, to dá zabrat!

Možno tušil, že mu z mojej strany nehrozí žiadne nebezpečenstvo. A tak sa vôbec neponáhlal. Pretože v motýľom svete je iný čas. Chceme vám prezradiť na seba, že viem, prečo sa nebál. Motýle už totiž dávno nejedávam... Je to také farebné „nič“ a motýľiu perleť som mala vždy rozmazanú od ucha k uchu ako lúčny šašo. A napokon... Prášilo sa mi z uší, keď som ich viacej zjedla - a hneď každý v mojom okolí vedel, že som maškrtila...

Ked' bol napitý do sýta - píta, a mal už nejaké centimetrové kilometre v nohách, skúsil najskôr, či nemá veľkú záťaž... Nema! Zamával zamatovou pelerínou, podvozok zas-

nul, vzlietol nadľahčený leteckou rýchlosťou z minilúčky a plachtiac nonšalantne poletoval naďalej nad maxilúkou.

Prebrala som sa z úžasu. Záhadne usmievajúc som aj ja vykročila zo súkromného neba do veľkého lúčneho sveta.

Na druhý deň som položila pestrofarebný voňavý skvost na stolík pred nemocničnou kaplnkou. Prečo? Nuž, mám na to svoju odpoveď a súkromné dôvody! Tej krásy, ktorá ma naplnila, bolo toľko, že sa mi chcelo z nej rozdávať - rozprávať aj iným ľuďom. Hoci - bez slov, prostredníctvom spomínanej kytice. Aby si „prečítali“ a spoznali aj iní, že Boh je viditeľné pestrofarebné Tajomstvo.

Najradšej by som bola pod tú kyticu napísala: „Táto krása je pre Vás, ľudia. S láskou, Váš Boh.“

Veronika Hoffmannová

Ilustračné foto:
Flickr.com by ajay

Kňaz plný radosti

Pablo Domínguez

7/14

Oficiálne nie je svätý ani blahoslavený. Neviem o tom, že by sa proces jeho blahorečenia v Cirkvi vôbec bol začal. Napriek tomu ak mám písať o skutočnom a zároveň svätom človeku, z ktorého priam žiari radosť zo života, jedným z najvhodnejších kandidátov na to je práve on. Španielsky kňaz Pablo Domínguez.

Pablo Domínguez sa narodil 3. júla 1966 v Madride. Jeho matka si už takmer desaťročie pred tým napísala do denníka modlitbu, v ktorej prosila o syna - kňaza: „Pane, nech k Tebe vystúpi moja prosba, ktorá je nádejou môjho života: Dopraj mi, Pane, milosť stať sa jedného dňa matkou kňaza. (...) Viem, že toho nie som hodna. Odpusť mi moju smelosť a staň sa vo všetkom Tvoja vôľa.“ Pán jej prosbu vypočul práve v Pablovi, ktorý bol v roku 1991 skutočne vysvätený za kňaza.

Rozhľadný a vzdelaný

Pablo nebol obyčajným kňazom. Po tom, čo dostal doktorát z teológie, získal i doktorát z filozofie, stal sa univerzitným profesorom a neskôr dekanom Teologickej fakulty San Dámaso v Madride. Napísal štyri knihy a stal sa uznávaným špecialistom na logiku.

„Bol nadšený tým, čo robil, užíval si to,“ spomínajú naňho jeho študenti. „Na prednášky chodieval vždy so širokým úsmevom na tvári. Do svojich hodín praktickým spôsobom zapájal vlastné skúsenosti, hovoril vtipy a rozosmieval nás rôznymi historkami. Zdôrazňoval nám, aby sme všetko, čo robíme, robili s myslou a srdcom zameraným na večný život.“

Keď sa ho v jednom z rozhlasových rozhovorov pýtali, ktoré povolanie má uňho prednosť - filozof, teológ alebo kňaz, odpovedal jednoducho: „Som po prvé kňaz, po druhé kňaz a po tretie kňaz.“ Nič iné preňho nebolo podstatné.

Láska k ľuďom

No nielen svojím intelektuálnym rozhľadom, ale i vzťahom k druhým pútal Pablo pozornosť. „Spôsob, akým sa správal k ľuďom, odzrkadľoval očividnú svätosť,“ hovorí jeho priateľ. Bol všade a pre všetkých. Hoci mal veľa povinností, tí, ktorí sa s ním stretávali, nikdy nemali pocit, že sa ponáhľa. „Správal sa, ako keby nemal nič iné na práci. Boli sme tu my a to bolo preňho najpodstatnejšie.“ Hovorieval: „Kňazom som 24 hodín denne. Nemôžem nikoho odmietnuť.“

Hlboké svedectvo o ňom podáva i matka čakajúca postihnuté dieťa.

„Povzbudzoval ma počas celého obdobia môjho tehotenstva a keď sa dieťa malo narodiť, prišiel do nemocnice. Pokrstil ho hneď, ako prišlo na svet.“ Malý Juan žil len dva dni a potom zomrel. Vtedy Pablo jeho matke zdôraznil: „Úlohou matiek je priviesť svoje deti do neba. Ty si to dosiahla vo veľmi krátkom čase.“

Vášeň pre poznanie Krista

Skupinou ľudí, na ktorej Pablovi zvlášť záležalo, boli kňazi. V januári 2009 pre nich viedol duchovné cvičenia v Kolumbii, počas ktorých odzneli i tieto slová:

„Bratia kňazi, toto je naša úloha: aby všetci ľudia milovali, uctievali a obdivovali Boha. To je naše poslanie a nič iné. Nie sme kňazi, aby nás uctievali, milovali a obdivovali. Musíme skúmať, či máme vieru vo všetko kňazské, vášeň pre to, aby všetci ľudia poznali Krista.

Nemôžeme sa uspokojiť s tým, že do našej farnosti prichádza päťdesiat ľudí, ale musíme sa pýtať, koľko ich nechodí. Nemôžeme sa uspokojiť s tým, že sa spovedá desať ľudí

za týždeň, ale pýtať sa, kde je tých ďalších desaťtisíc. Nemôžeme sa uspokojiť s tým, že všetko funguje viac-menej dobre... Musíme sa zlepšovať neustále.

Musíme umierať únavou, umierať vyčerpaním z hlásania evanjelia a hľadania všetkých ľudí, aby poznali Boha a milovali ho, aby bolo Božie meno posvätené. Keď človek spozná Boha, vtedy je jeho radosť úplná.“

Osudné hory

Pablovou veľkou láskou boli hory. Považoval ich za svätyňu, ktorú si postavil sám Boh. Vždy, keď ako horolezec zdolal nejakú horu, na jej vrchole odslúžil svätú omšu.

Nebál sa smrti. Považoval ju za dve re, vedúce k niečomu krásnemu, k tomu, na čo sa pripravujeme celý život. Svojej rodine hovorieval, že zomrie mladý a veľmi túžil zomrieť práve v horách.

Jeho túžba sa naplnila 15. februára 2009, keď zahynul spolu so svojou duchovnou dcérou Sárrou pri zostupe z hory Moncayo. Mal iba 42 rokov. Na jeho pohrebe sa zúčastnilo približne 3000 ľudí, z toho 26 bolo len biskupov.

Posledný vrchol

Smrťou sa však Pablova misia nekončila. Životný príbeh vzdelaného a nadšením sršiaceho španielskeho kňaza zaujal režiséra Juana Manuela Cotelu. S Pablom sa zoznámil iba dvanásť dní pred jeho smrťou. Z dvadsaťsedem hodín trvajúceho nazbieraného materiálu svedectiev o Pablovom živote napriek pôvodne plánovaným desiatim minútam vytvoril hodinu a pol trvajúci dokumentárny film *Posledný vrchol* (premietal sa nedávno i v Prievidzi). Hoci ho nesprevádzala žiadna veľká mediálna kampaň, len v Španielsku

Mnohí ľudia po vzhliadnutí *Posledného vrcholu* odchádzajú z kina dojati a zároveň plní nádeje. Je známych už štyridsať prípadov, kedy sa mladí muži práve vďaka povzbudeniu plynúceho z tohto filmu (a samozrejme, Pablovho životného príbehu) rozhodli pre kňazstvo a začali študovať v seminári.

bol v kinách navštevovaný nepretržite celých šesť mesiacov. Stal sa druhým najúspešnejším španielskym dokumentom v histórii a najpredávanejším DVD filmom roku 2011.

Posledný vrchol sa postupne začal šíriť i za hranice Španielska. Napr. do Argentíny ho dostal kardinál Bergoglio, terajší pápež František. Jeho predchodca, pápež Benedikt XVI., nechal *Posledný vrchol* premietnuť na záver posledných duchovných cvičení, ktoré viedol tesne pred svojou rezignáciou.

Možno takto nejako vyzerá svätosť dnešných dní. Takto nejako sa prejavuje radosť zo života. Ako hovorí Pablo, nosí ju v sebe každý človek, ktorý spoznal Boha. Môžeme sa od neho už len učiť, ako asi to vyzerá, keď sa človek celým svojím srdcom snaží hľadať Boha.

Pripravila: Petra Humajová

Zdroj informácií:

www.poslednivrchol.cz

Blahoželanie

Sestra **Bernadeta Pánčiová** z Rodiny Nepoškvrnenej vo Vrúcku, naša slovenská matka Tereza, sa dňa 12. júna dožíva požehnaného jubilea 90 rokov života. Ďakujeme Bohu za dar lásky, ktorý nám posielala cez túto Máriinu veľvyslankyňu. Ďakujeme celej rodine Nepoškvrnenej, ktorá si nás vedie Máriinou cestou. Blahoželáme.

Členovia Rodiny Nepoškvrnenej
a redakcia časopisu Bartolomej

Spomienka

Čas plynie, ale smútok v srdci ostáva.

Dňa 28. júna 2014 uplynuli 3 roky od chvíle, čo nás navždy opustil náš drahý manžel, otec a starý otec **Vladimír Čertík**. Ktorí ste ho poznali, prosím venujte mu tichú spomienku.

S láskou spomína rodina

7/14

Farská kronika

od 26. mája 2014

do 25. júna 2014

**Do farského spoločenstva sme
sviatost'ou krstu prijali:**

Dávid Šuhajda	Tobiáš Marek Jančo
Ema Mináriková	Marek Zbiňovec
Sandra Becková	Nela Vlniešková
Samuel Michálek	Paulina Hyžová
Karolína Michálek	Karin Oršulová
Tobias Martinec	Samuel Škrovan
Tobias Hudec	Kamil Billa
Pavol Píš	

**Blahoželáme k prijatiu
sviatosti manželstva:**

Juraj Blázy a Emília Šovčíková
Dušan Medlen a Zuzana Tuchyňová
Alexander Somogyi a Dušana Sovičová
Christian Huber a Miroslava Žmijáková
Milan Lomnický a Mária Richterová
Miloslav Holúbek a Martina Majzelová
Kristián Grochal a Marcela Mičková
Roman Vida a Michaela Obročníková
Vladimír Novák a Júlia Bartková
Martin Majčík a Zuzana Súderová
Florián Hruška a Lívia Strhárska

**S kresťanskou nádejou na stretnutie
vo večnosti sme sa rozlúčili
so zomrelými:**

Jozef Haspra, 88 r.
Katarína Nováková, 77 r.
Marta Kučerová, 69 r.
Eva Šimová, 89 r.
Gabriela Hanková, 80 r.
Dagmar Novotná, 75 r.
Mária Ďuricová, 91 r.
Jaroslav Marcin, 60 r.
Vlasta Weisssová, 64 r.
Antón Ulrich, 85 r.
Alžbeta Szécsényiová, 82 r.
Stanislav Znamenák, 66 r.
Imrich Novodvorský, 88 r.
Imrich Angyi, 81 r.
Alžbeta Škuličová, 82 r.
František Benko, 53 r.
Veronika Peniašková, 86 r.
Štefan Koryt'ák, 56 r.
Rudolf Chalmovský, 56 r.

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením
BÚ v B.B. č. 1127/98

Vydáva:

Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.
Zodpovedný redaktor, sadzba:
Mgr. Alojz Vlčko,
e-mail: alojz.vlcko@gmail.com
tel.: 0902 202 898

Vedúca vydania:

Mgr. Petra Humajová

Redaktori:

ThLic. V. Slovák, Mgr. D. Rončák,
M. Melicherčíková, A. Gálová,
A. Karaková, Mgr. E. Blašková

Kontakt:

web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej,
Mariánska 4, 971 01 Prievidza
tel.: 046 / 542 28 01

Náklady na tlač:

cca. 0,40 € (12,05 Sk)

Fotografie: titulná strana a str. 23
- L. Turčanová; str. 2 hore - P. Melicherčík; str. 2 dole - M. Melicherčíková, str. 14 dole - Wikipedia

Tlač: PATRIA l., spol. s r. o.

Upozornenie:

Redakcia si vyhradzuje právo
výberu a úpravy príspevkov.
Rukopisy nevraciamy.

Medzinárodné stretnutie piaristickej mládeže - PYM 2014
30. jún - 6. júl 2014, Prievidza

DETSKÝ DENNÝ TÁBOR

Krásne leto, zábava, hry a noví kamaráti...

KEDY? 28.7 – 1.8.2014

O KOĽKEJ? – nástup detí každý deň
medzi 7:30 – 8:00
– deň končí o 17:30

KDE? farský dvor na Mariánskej ulici

S KÝM? animátori z farskej mládeže

CENA? jedináčik – 4€/deň
súrodenci – 3€/deň

TEŠÍME SA NA TEBA ☺

Prievidzská púť k Nanebovzatej Panne Márii

15. – 17. august 2014

„...a tvoju dušu prenikne meč!“ (Lk 2, 35)

Piatok 15. 8. 17.00 Svätá omša (Mariánsky kostol)

18.00 Cesta bolesti Panny Márie (Mariánsky kostol)

Sobota 16. 8. 16.30 Slávnostný sprievod z Kostola sv. Bartolomeja
na Mariánsky vŕšok

18.00 Svätá omša – dekan Vladimír Slovák (Mariánsky vŕšok)

19.30 Program pre mladých: koncert – kapela 3otri,
chvály – GodKnows (Mariánsky vŕšok)

22.00 Svätá omša – P. Marek Kotras SchP (Mariánsky vŕšok)

23.00 Adorácia

Nedeľa 17. 8. 7.30 Svätá omša (Mariánsky kostol)

10.00 Slávnostná svätá omša – P. Gerhard Glaser Opitz (Mariánsky vŕšok)

16.00 Deň farnosti – športovo-oddychové popoludnie (areál SOŠ Ul. T. Vansovej),
súťaže pre deti, eRko tance, tvorivé dielne, futbalový zápas ženatých proti slobodným,
guláš, hudobná skupina Necpalanka